

25. ĐỘNG VIÊN QUÂN ĐỘI (GS 1-2)

Mở phần đầu của sách ra, chương 1 – 2, chúng ta thấy con cái Israen ở ngay tại biên giới của đất hứa, gần bờ sông Giođan (biên giới của đất hứa như trong sách Giôsuê 1: 4 thì sa mạc ở phía nam, núi Libăng (Lebanon) ở phía bắc, Sông Êu-rơ-phát ở phía đông, và biển Địa Trung Hải (Mediterranean ở phía tây).

Giờ đây ông Giôsuê là thủ lĩnh của con cái Israen vì ông Môsê đã chết! Chúng ta nghe Chúa nói rằng “Môsê, tôi trung của Ta đã chết. Vậy bây giờ, người hãy chỗi dậy! và cùng với tất cả dân này, qua sông mà vào đất Ta ban” (Gs 1:2)

Ông Môsê phải chết trước khi con cái Israen có thể vào đất Canaan. Vì ông Môsê không được vào đất đó làm sao dẫn con cái Israen vào được, vì thế Israen phải chờ cho đến khi ông Môsê qua đời. Đối với Kitô hữu chúng ta, ông Môsê đại diện cho Lễ luật. Ông Giôsuê đại diện cho Chúa Kitô. Chỉ mình Chúa Kitô có thể dẫn chúng ta vào miền sản nghiệp của chúng ta. Thánh Phaolô nói “Không phải bởi việc anh em làm, để không ai có thể hãnh diện” (Ephêsô 2:9). Nên tất cả những gì các Kitô hữu có thể làm là chỉ có thể cậy dựa vào Giôsuê trung tín và theo chỉ một mình Ngài mà thôi. Chúa Kitô muốn dẫn chúng ta vào cái mà Ngài đã phải mua trên thập tự cho chúng ta. Nên cả Môsê và Giôsuê cộng lại mới có thể hoàn tất công việc của Chúa Kitô.

Chúng ta có thể thấy sự nôn nóng của đám đông dân chúng đang chờ đợi để vào miền đất đã được hứa ban cho họ từ bao lâu nay. Bạn có thể vẽ nên cảnh tượng từng dãy lều trại và dân chúng đang hồi hộp chờ xem khi nào ông Giôsuê sẽ nói: “tiến lên”? Vì thế ông Giôsuê sai người vào các doanh trại để báo cho họ biết là trong vòng ba ngày họ sẽ qua sông Giođan, và hãy chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc hành trình (Gs 1:10-11)

Chúa gọi Giôsuê để dẫn con cái Israen vào đất hứa. Chúng ta có những lời động viên hay câu trả lời cho Giôsuê khi ông kêu xin Chúa giúp trong sứ mạng lớn lao của mình. “Ta sẽ ở với người như Ta đã ở với Môsê; Ta sẽ không bỏ rơi người, Ta sẽ không ruồng bỏ người.” Những lời này cũng có thể áp dụng cho chúng ta.

Chúa nói một số điều quan trọng trong đoạn này:

1. Đặt bàn chân xuống. “Mọi nơi bàn chân các người giẫm lên thì Ta đã ban cho các người rồi, như Ta đã phán với Môsê”. (Gs 1:3)
2. Lấy tất cả. “Từ sa mạc và dãy Libăng kia cho đến Sông cả, nghĩa là sông Êu-rơ-phát, - tất cả xứ người Khét -, và cho đến biển lớn, phía mặt trời lặn: đó là lãnh thổ của các người” (Gs 1:4). Thực ra cho đến thời vua Salomon, mấy trăm năm sau điều này mới trở thành hiện thực (2 Sử Niên Biên 9: 26), nhưng từ từ mọi chuyện xảy ra như tiên báo.
3. Lên đường. “Môsê tôi trung của Ta đã chết; bây giờ người hãy chỗi dậy! và cùng với tất cả dân này, qua sông mà vào đất Ta ban”. (Gs 1:2)
4. Mang gươm. “Chớ gì sách Luật này đừng rời khỏi miệng người” (Gs 1:8)
5. Vào trong đời sống tràn đầy. “Vào chiếm đất mà Đức Chúa, Thiên Chúa của anh em, cho anh em chiếm hữu” (Gs 1: 11).

Sách Lê Luật là cuốn Kinh Thánh của ông Giôsuê. Kinh thánh của chúng ta hoàn hảo hơn nhiều và chúng ta biết được ý Chúa hơn vì Chúa Kitô đã giải thích cho chúng ta. Chúng ta có suy niệm LỜI CHÚA không? Chúng ta có làm trịch lời Chúa qua bên phải hay bên trái không? (Gs 1:7).

Ông Giôsuê triệu tập các ký lục lại và cho họ những hướng dẫn chi tiết. Chúng ta nghe những người này nói. “Mọi điều ngài truyền cho chúng tôi làm, chúng tôi sẽ làm. Mọi nơi ngài sai chúng tôi đi, chúng tôi sẽ đi”. (Gs 1:16). Họ sẵn sàng cho mọi nhiệm vụ được trao.

Cả ông Giôsuê và dân chúng đã chuẩn bị cho cuộc hành trình. Nhớ rằng, Giôsuê là một trong 12 người dọ thám được sai đi thăm dò đất Canaan bốn mươi năm trước. Bây giờ ông sai hai người do thám đi dò xét tình hình. (Chương 2)

Ông chỉ thị cho họ đặc biệt dò xét tình hình của thành Giêricô vì đây là thành họ phải đánh chiếm trước tiên khi vượt qua sông Giôđan. Họ bị lộ bí mật nhưng được cứu khỏi chết nhờ trú ngụ trong nhà một kỹ nữ tên Ra-kháp, người giấu họ trong đồng cây gai trên sân thượng nhà mình. Họ được Ra-kháp cho biết rằng cả thành đang kinh hoàng vì sợ dân Israen và họ hứa sẽ tha cho chị ta và gia đình chị ta khi họ chiếm thành. Ra-kháp thả họ xuống khỏi tường thành từ nhà của bà, và họ trở về báo cho Giôsuê tin mừng rằng ‘mọi dân cư ở đó đều rụng rời hết hoảng trước mặt chúng ta’(Gs 2:24).

Ra-kháp treo sợi giây chỉ điều ở cửa sổ nhà mình để đánh dấu cho họ biết để tránh khi thành bị phá huỷ. Chúng ta sẽ đọc thấy tên của người đàn bà này trong gia phả của Chúa Giêsu (Mt 1:5).

Dân Canaan, là con cháu của Canaan, con của ông Ham. Họ là dân tội lỗi và sùng bái ngẫu tượng. Thiên Chúa đã cảnh báo họ trong biển cổ phá huỷ hai thành Sodom và Gômora, nhưng họ không thay đổi một tí ti nào cả. Bây giờ Chúa sẽ phá huỷ quyền hành của họ và cho con cái Israen đất của họ.